

זאתה של

אשה זקנה

בחולון מיטיל צל

כבוד על מישמרת

חולון, שסייעה

לאנשים

שהחנכלו לה

האשה הזקנה עלתה על הגג. היא העיפה מבט במיגרש, שעליו נראו הריסות ביתה. לעיני עובדים ושבים נדהים, הפילה את עצמה ונפטרה במקום.

הסיפור שקדם לכך הוא כתביאישום מזעזע, על התעללות של בעלי-חזקה, כי עזרת המישמרת, במישפחה חסרת-יישע.

לאה מורנו הישישה התאבדה בקפיצה מגג בית בן תשע קומות בבתיים, ב-16 באפריל 1978.

גוש 6008 בחולון היה איזור מגורים מול מיפעל טמפו בחולון, שהיה מוקף תעשייה מכל עבריו. במקום התגוררו מישפחות אחדות, שעלו ארצה עם קום המדינה מקפריסין, וקיבלו במקום דירות מהבחר עמידר.

בין אלה היתה גם לאה מורנו, שקיבלה בשעתו חדר ומיטבח, הגדילה אותו במשך השנים לדירה בת כמה חדרים, וביניהם חנות מכולת. היא חתמה חוזה-שכירות עם עמידר כחוק, גרה והפעילה את המכרז לת בשלושה עד שנת 1974.

קצין יושי וילה בשכנות

שבהם אירת לקוחות עם בנות-לוויה. שלמה הצליח לשכנע את כל הדיירים, מלבד לאה מורנו, שעמדה עם מישפחתה (בתה דודי רותם, ובעלה אריה) נגד נסי יונות השיכנוע.

כתוצאה מסירוב זה אירעו כמה מיקרים מוזרים ללא מורנו. העובדות אושרו גם בבדיקה מיוחדת, שערך ניצב-מישנה אריה פליסיג בלישכה הראשית במישמרת ישראל, ושכדק את תלונות הברה-הכנסת (אז) גדעון פת על התנכלות מישמרת חולון ללאה מורנו:

בליל ה-29 באפריל 1974 פרצו שלושה גברים עוטי-מסכות לביתה של לאה מורנו, היכה מכות נמרצות בכל גופה, ריסקו את פניה, ולקחו את כספה ותכשיטיה. למחרת הסביר לה שלמה משה כי מה שקרה יכול לחזור שנית, ומוטב כי תעזוב את המקום ולא תגור בו לבד. בעיקבות השוד עברה לאה לגור בדירת בתה, אך באה כל יום להפעיל את חנות-המכולת.

בין ה-25 וה-28 במאי אותה שנה פרצו אלמונים למכולת וגנבו מיצרכים שונים. ב-4 ביולי באותה שנה פרצה שריפה בבית, והועלה חשד של הצתה. לגבי מיקרם אלה כותב ניצב-מישנה פליסיג: „כל המיקרים לעיל נחקרו על-ידי המישמרת, אך לצערנו לא פוענחו.“

שוב ניסה שלמה משה לשכנע את לאה למכור, אך היא סירבה ואף התלוצצה במישמרת חולון, כי הוא חושדת ששלמה משה אחראי למעשים, שכן הוא המפנה דיירים מן המקום. מישמרת חולון עצרה את משה לחקירה, שלא העלתה דבר.

הרסו

והציתו

ב-25 ביולי 1974 בין אחת לבילה לארבע לפנות בוקר, עלה טרקטור על המיבנה והרס את הבית. על כל הריי הוט והרכוש שהיה בו.

לפי עדויות הטרקטוריסט במישמרת, הוא סיים את עבודתו במקום בחצות, כאשר בנו של משה גיבעוני הורה לו להרוס גם את בית מורנו.

זקנה הפצה מהגג

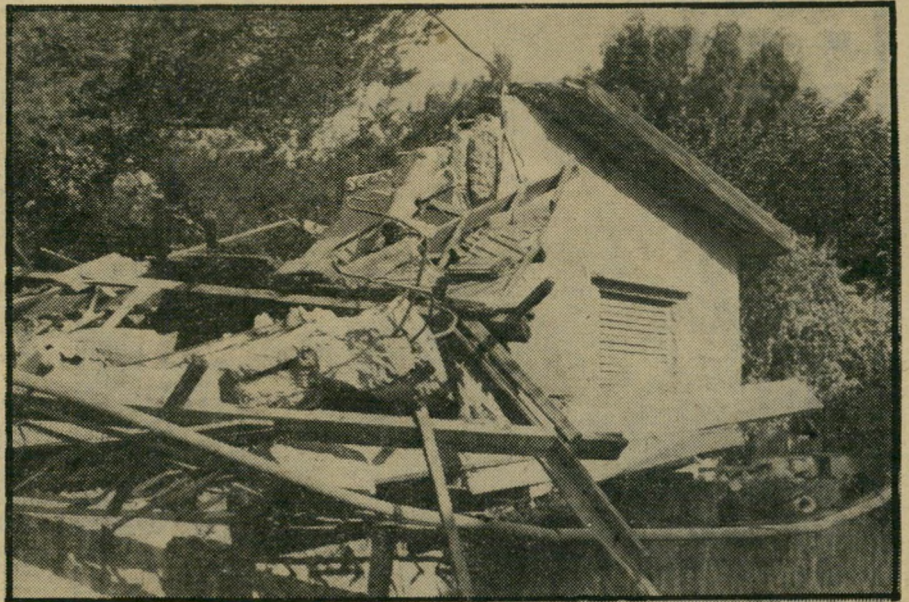
משה גיבעוני הוא שותף בחברת אלגיים את גיבעוני, שיש לה כמה מיפעלים בחור לון, אחד מהם במרכז העיר. הוא הגיע להסכם עם העירייה, כי יעביר את המפעל ממרכז העיר לשטח שמול בית-החרושת טמפו, אחרי שהעירייה תשנה את יעודו ממגורים לתעשייה, והוא יפנה את הדיירים כחוק ויפצה אותם על הפינוי. גיבעוני הגיע להסכם דומה עם מינהל-מקרקעי-

ישראל, והחל פועל בחשאי לפינוי הדיירים במקום. רוב הבניינים היו בני חדר או חדר וחצי, וגרו בהם מעוטי-היכולת. היו רק שני דיירים בעלי-יכולת: לאה מורנו ושכנה למיגרש, שלמה משה, שהפעיל שם מוסך לפחחות-רכב, והיה בעל פלילי עשיר וקשרים טובים במישמרת חולון. תחילה ניסה גיבעוני לפנות את שלמה משה, כפי שהעיד בבית-המישפט, איים עליו משה כי ינקב את גופתו בכדורים, ואז החליט לצרפו למיבצע הפינוי. שלמה משה הסכים תמורת סכומים גדולים לפנות את מיגרשו, וכן לטפל בפינוי כל הדיירים מן המקום. הוא קיבל מגיבעוני מיבנה ומיגרש גדול במקום אחר בחולון-אזור, בכביש ירושלים מס' 3, הקים שם מיסעדה בשם מיסעדת הדוד סם, מוסך וכמה חדרים

משה גיבעוני הוא שותף בחברת אלגיים את גיבעוני, שיש לה כמה מיפעלים בחור לון, אחד מהם במרכז העיר. הוא הגיע להסכם עם העירייה, כי יעביר את המפעל ממרכז העיר לשטח שמול בית-החרושת טמפו, אחרי שהעירייה תשנה את יעודו ממגורים לתעשייה, והוא יפנה את הדיירים כחוק ויפצה אותם על הפינוי. גיבעוני הגיע להסכם דומה עם מינהל-מקרקעי-

המטקיה של שלמה משה עסקים וחטאים

הריסות הבית של מורנו (בתצלום מישמרת) אחרי עבודת הטרקטור